

**Καλωσορίσατε κι απόψε, καλωσήρθατε,
Μαζί μας θα περάσετε ωραία
Μ' ανοίξτε την καρδιά σας και ακούστε μας
Τη γη μας πώς θα σώσουμε παρέα**

Ζούμε σε μια περιοχή,
όπως λέμε αγροτική,
καυσαέρια, νέφος και πολυκοσμία,
υπάρχουν, για μας, μόνο στη φαντασία.

Υπάρχει όμως κάτι τόσο κοντινό,
που τον παράδεισό μας σκιάζει θαρρώ,
εδώ και χρόνια δουλεύει,
τη γη μας ύπουλα τη ρυπαίνει.

Πώς; Ρύπανση στον τόπο τούτο τον ευλογημένο;
Δε θα `σαι καλά βρε καημένο!
Η κυρα-Ρύπανση μπορεί οπουδήποτε να μπαينوβγαίνει.
Εμείς εδώ, όμως, είμαστε καλά φυλαγμένοι.

Μακάρι να μπορούσα να σου πω πως είσαι σωστός,
Μα μου φαίνεσαι πως κοιμάσαι ορθός!
Δεν έχεις μέχρι τα τώρα καταλάβει,
Πως με τα φάρμακα και τα χημικά τη γη σου την έχεις
ρυπάνει;

Μια φορά κι έναν καιρό,
Στα ωραία εκείνα χρόνια των προπάππων, θέλω να πω,
Οι άνθρωποι καλλιεργούσαν τη γη,
Απλά για να τους δώσει τροφή.

Με το αλέτρι, τη τσουγκράνα, το δικράνι,
Μοχθούσαν από το πρωί ως το βράδυ.
Δύσκολα χρόνια με κόπο πολύ,
Χωρίς βοήθεια από τη μηχανή.

Κι έβλεπες στους κάμπους νέους, γέρους, παιδάκια σωρό,
Όλοι να βοηθούν στον κοινό σκοπό,
Τη γη να κάνουν να καρπίσει,
Το καθημερινό ψωμί να τους χαρίσει.

Κι όμως το ροδάκινο μύριζε αλλιώς,
Μα και όλων των δέντρων ήταν πιο νόστιμος ο καρπός,
Μετρημένο και πολλές φορές λειψό το φαγητό,
Ήταν όμως α γ ν ό.

Μα ήρθε μια μέρα, δυστυχώς,
Που ο επιστήμονας είπε: «Πριν περάσει καιρός
Θα πεινάσουμε αν κάτι δεν κάνουμε,
τον πληθυσμό της γης που μεγαλώνει να προλάβουμε».

Και μπήκαν λοιπόν στη ζωή μας τα λιπάσματα,
Που υπόσχονταν να κάνουν θαύματα,
Για ζιζάνια, μύκητες και άτιμα ζώφια,
Τα φυτοφάρμακα πρόσφεραν βοήθεια.

Τρακτέρ, ψεκαστήρες, καταστροφείς,
Φρέζες και χορτοκοπτικά κάθε λογής,
Μπήκαν για πάντα στη ζωή του ανθρώπου,
Ξεκούρασαν τον αγρότη του μόχθου.

Στα ποτάμια με φράγματα βάλαμε χαλινάρι,
Για να έχει νερό το σιτάρι,
Σ' άλλα με εκτροπές αλλάξαμε την πορεία,
Κι ο γουλιανός αναρωτιέται: «Πάω καλά ευθεία;»

Αυξήθηκε λοιπόν η παραγωγή,
Μα δεν έφτασε να ταΐσει όλη τη γη,
Η «Πράσινη Επανάσταση » που τόσα είχε υποσχεθεί,
Δεν κατάφερε να φτάσει στην Αφρική.

Η γη δεν άργησε να εκδικηθεί,
Για όσα δεινά της είχαν συμβεί,
Της ταράξαμε την ισορροπία,
Τη βγάλαμε από τη γνωστή της πορεία.

Τρελάθηκε ο άνθρωπος δεν ήξερε τι να σκεφτεί,
Όταν ίχνη του εντομοκτόνου DDT,
Στα πέρατα ανακάλυψε της γης,
Στους πηγκούινους της Ανταρκτικής.

Είδε με τρόμο πως υπολείμματα από χημικά,
Περνάνε μέχρι και στα υπόγεια νερά,
Μήπως και το νερό που πίνουμε,
Χωρίς να ξέρουμε με φυτοφάρμακα μολύνουμε;

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία,
Γιατί στη γη η θερμοκρασία αυξάνει ραγδαία,
Μάθε όμως πως την τρύπα του όζοντος μεγαλώνεις,
Κάθε φορά που με φυτοφάρμακα τη γη φλομώνεις.

Ψάρια, πουλιά, μέλισσες, η άγρια ζωή
Κινδυνεύει να αφανιστεί από τη γη,
Μερικά είδη θα τα βλέπουμε μόνο στα βιβλία,
Και σ' αυτό φταίει και η γεωργία.

Το μεγαλύτερο, όμως, κακό
Το έχει προκαλέσει ο άνθρωπος στον ίδιο του τον εαυτό
Καθώς σ' αυτόν συσσωρεύονται όλα τα τοξικά
Από τα ζώα και τα φυτά.

Άνθρωπε, ήρθε η ώρα να καταλάβεις μια και καλή,
Πως πρέπει να μάθεις να σέβεσαι της φύσης τη λογική,
Να μάθεις να υπακούς στους φυσικούς κανόνες,
Που ίσχυαν για χιλιάδες αιώνες.

Κι αν ίσως δε σε νοιάζει στο μέλλον τι θα συμβεί,
Σκέψου πως το μέλλον είναι του παιδιού σου το παιδί,
Μην αφήσεις την ομορφιά να χαθεί από τη γη,
Φρόντισε να μπορεί να υπάρχει πάντα ζωή.